A° 1934.  N° 77.

PUBLICATIEBLAD.

BESCHIKKING *van den 26sten October 1934, No. 1258, bepalende de plaatsing in het Publicatieblad van:*

1o. het Koninklijk besluit van den 2den Juni 1932 (Staatsblad No 232), bepalende de bekendmaking in het Staatsblad van het op 4 December 1931 te Praag tusschen Nederland en Tsjechoslowakije gesloten verdrag, betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken, alsmede van het op 29 April 1932 te 's-Gravenhage opgemaakte proces-verbaal van uitwisseling der bekrachtigingsoorkonden van dat verdrag en

2o. het Koninklijk besluit van den 11den Augustus 1934 (Staatsblad No. 482), bepalende de bekendmaking in het Staatsblad van de op 22 Mei 1934 tusschen den Nederlandschen Gezant te Praag en den Tsjechoslowaakschen Minister van Buitenlandsche Zaken gewisselde nota's, waarbij bepalingen zijn vastgesteld nopens de toepasselijkheid op de buiten Europa gelegen Nederlandsche gebieden van het op 4 December 1931 te Praag tusschen Nederland en Tsjechoslowakije gesloten verdrag betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken (Staatsblad 1932, No. 232).

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

Gelezen de missive dd. 8 Augustus 1934, 1ste en 7de Afdeeling, No. 2/466 van den Minister van Staat, Minister van Koloniën, waarbij ter bekendmaking is ontvangen het Koninklijk besluit van den 2den Juni 1932 (Staatsblad No. 232), bepalende de bekendmaking in het Staatsblad van het op 4 December 1931 te Praag tusschen Nederland en Tsjechoslowakije gesloten verdrag, betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken, alsmede van het op 29 April

1932 te 's-Gravenhage opgemaakte proces-verbaal van uitwisseling der bekrachtigingsoorkonden van dat verdrag.

Gelezen het telegram van genoemden bewindsman dd. 4 September 1934 No. 168.

Gelezen de missive dd. 4 September 1934, 1ste en 7de Afdeeling, No. 18/515 van genoemden bewindsman, waarbij ter bekendmaking is ontvangen het Koninklijk besluit van den 11den Augustus 1934 (Staatsblad No. 482), bepalende de bekendmaking in het Staatsblad van de op 22 Mei 1934 tusschen den Nederlandschen Gezant te Praag en den Tsjechoslowaakschen Minister van Buitenlandsche Zaken gewisselde nota's waarbij bepalingen zijn vastgesteld nopens de toepasselijkheid op de buiten Europa gelegen Nederlandsche gebieden van het op 4 December 1931 te Praag tusschen Nederland en Tsjechoslowakije gesloten verdrag betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken (Staatsblad 1932, No. 232).

Heeft goedgevonden te bepalen:

dat voormelde Koninklijke besluiten van den 2den Juni 1932 (Staatsblad No. 232) en van den 11den Augustus 1934 (Staatsblad No. 482), nevens afschrift dezer beschikking, in het *Publicatieblad* zullen worden geplaatst.

De Gouverneur voornoemd,

VAN SLOBBE.

Uitgegeven den 27sten October 1934.
De Gouvernements-Secretaris,
GRONEMEIJER.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Gezien Ons besluit van 2 Juni 1932 (*Staatsblad* No. 232), bepalende de bekendmaking in het *Staatsblad* van het op 4 December 1931 te *Praag* tusschen *Nederland* en *Tsjechoslowakije* gesloten verdrag betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken;

Overwegende, dat overeenkomstig de artikelen 22 en 23 van genoemd verdrag op 22 Mei 1934 tusschen Onzen Gezant te *Praag* en den Tsjechoslowaakschen Minister van Buitenlandsche Zaken de nota's zijn gewisseld, waarbij bepalingen zijn vastgesteld nopens de toepasselijkheid van het verdrag op de buiten *Europa* gelegen Nederlandsche gebieden, van welke nota's een afdruk en eene vertaling bij dit Besluit zijn gevoegd;

Overwegende mede, dat vermeld verdrag, ingevolge bovenbedoelde bepalingen op 22 Augustus 1934 voor *Nederlandsch-Indië*, *Suriname* en *Curaçao* zal in werking treden;

Op de voordracht van Onzen Minister van Buitenlandsche Zaken van den 4den Augustus 1934, Directie van het Protocol, No. 26266;

Hebben goedgevonden en verstaan:

meergenoemde nota's, alsmede de vertaling daarvan, te doen bekend maken door de plaatsing van dit Besluit in het *Staatsblad*.

Onze Ministers, Hoofden van Departementen van Algemeen Bestuur, zijn, ieder voor zooveel hem aangaat, belast met de uitvoering van hetgeen ten deze wordt vereischt.

Ulvik, den 11den Augustus 1934.

WILHELMINA.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,

DE GRAEFF.

Uitgegeven den *acht en twintigsten* Augustus 1934.

De Minister van Justitie,

VAN SCHAIK.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Gezien het op 4 December 1931 te *Praag* tusschen *Nederland* en *Tsjechoslowakije* gesloten verdrag, betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken, alsmede het op 29 April 1932 te *'s-Gravenhage* opgemaakte proces-verbaal van uitwisseling der bekrachtigingsoorkonden van dat verdrag, van welke stukken een afdruk en eene vertaling bij dit besluit zijn gevoegd;

Op de voordracht van Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken van den 27sten Mei 1932, Directie van het Protocol, n°. 17623;

Hebben goedgevonden en verstaan:

genoemd verdrag en proces-verbaal, alsmede de vertalingen daarvan, te doen bekend maken door de plaatsing van dit besluit in het *Staatsblad*.

Onze Ministers, Hoofden van Departementen van Algemeen Bestuur, zijn, ieder voor zooveel hem aangaat, belast met de uitvoering van hetgeen ten deze wordt vereischt.

Het Loo, den 2den Juni 1932.

WILHELMINA.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
BEELAERTS VAN BLOKLAND.

Uitgegeven den *negentienden* Juli 1932.

De Minister van Justitie,
J. DONNER.

CONVENTION

d'extradition et d'assistance judiciaire en matière pénale entre le Royaume des Pays-Bas en la République Tchécoslovaque.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas

et

le Président de la République Tchécoslovaque

ayant résolu d'un commun accord de conclure une convention pour l'extradition des malfaiteurs, l'extradition en transit et l'assistance judiciaire en matière pénale,

ont nommé à cet effet pour leurs Plénipotentiaires, savoir:

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas:

Son Excellence Monsieur Hendrik Muller van Werendycke, docteur ès sciences, docteur en droit honoris causa, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire,

le Président de la République Tchécoslovaque:

Monsieur Edvard Beneš, Ministre des Affaires Etrangères,

lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants:

CHAPITRE Ier.

Extradition des malfaiteurs.

Article 1er.

Dispositions générales. Les Parties Contractantes s'engagent à se livrer réciproquement, suivant les règles déterminées par les articles suivants, les individus condamnés ou prévenus à raison d'un des faits énumérés à l'article 2, commis hors du ter-

ritoire de l'Etat auquel l'extradition est demandée, si le fait commis, selon la législation relative de l'Etat requis, est compris également dans les faits punissables énumérés ci-après, à l'exception des contraventions. Néanmoins, lorsque le fait motivant la demande d'extradition aura été commis hors du territoire du Gouvernement requérant, il ne sera donné suite à cette demande que si la législation relative du pays requis autorise la poursuite des mêmes infractions commises hors de son territoire.

Les Parties Contractantes se réservent le droit de refuser l'extradition de sujets d'un tiers Etat, lorsque cet Etat se trouve en guerre avec l'Etat requérant.

Les Etats Contractants ne se livrent dans aucun cas leurs propres nationaux.

Article 2.

Délits pour lesquels l'extradition sera accordée. Les faits punissables qui pourront donner lieu à une demande d'extradition, sont les suivants:

1° *a*) attentat contre la vie ou la liberté du Roi, de la Reine régnante, du Régent, du Président de la République ou d'un autre Chef d'un Etat ami, ou entrepris dans le dessein de les rendre incapables de régner;

b) attentat contre la vie ou liberté de la Reine non régnante, de l'héritier présomptif du trône ou d'un membre de la famille souveraine;

2° meurtre ou assassinat, meurtre ou assassinat commis sur un enfant;

3° menaces faites par écrit et sous une condition déterminée, pour autant que les lois des deux pays permettent l'extradition de ce chef;

4° avortement, procuré par la femme enceinte ou par d'autres;

5° coups portés ou blessures faites volontairement avec préméditation, ayant causé une maladie paraissant incurable, une incapacité permanente de travail personnel, la perte de l'usage absolu d'un organe, une mutilation grave ou la mort sans intention de la donner;

6° viol; attentat à la pudeur; le fait d'avoir en dehors du mariage, un commerce charnel avec une fille ou une femme

au-dessous de l'âge de quatorze ans, ou avec une femme au-dessus de cet âge, lorsque le coupable sait qu'elle est évanouie ou sans connaissance, actes d'immoralité, lorsque le coupable sait que la personne avec laquelle il les commet, est évanouie ou sans connaissance, ou lorsque cette personne n'a pas atteint l'âge de quatorze ans; excitation d'une personne au-dessous de cet âge à commettre ou à subir des actes d'immoralité ou à avoir, en dehors du mariage, un commerce charnel avec un tiers; la débauche commise par une personne d'âge majeure avec un mineur du même sexe; la débauche commise avec des personnes qui sont placées sous la garde ou sous l'autorité de l'auteur, la traite des femmes et la traite des mineurs du sexe masculin;

7° excitation de mineurs à la débauche et tout acte ayant pour objet de favoriser la débauche de mineurs;

8° bigamie;

9° enlèvement, recel, suppression, substitution ou supposition d'un enfant;

10° enlèvement de mineurs;

11° contrefaçon ou falsification de monnaies, de papier-monnaie ou de billets de banque, entreprise dans le dessein d'émettre ou de faire émettre ces monnaies, ce papier-monnaie ou ces billets de banque comme noncontrefaits et non-altérés, ou mise en circulation de monnaies, de papier-monnaie ou de billets de banque contrefaits ou altérés, lorsqu'elle a lieu à dessein; l'émission, la détention ou l'introduction de l'étranger de monnaies, de papier-monnaie ou de billets de banque, dans le dessein de les mettre en circulation comme n'étant ni faux, ni falsifiés, soit que l'auteur avait fait lui-même la contrefaçon ou la falsification soit qu'il savait, au moment où il les a reçus, qu'ils étaient faux ou falsifiés;

12° contrefaçon ou falsification de timbres et de marques de l'Etat ou de timbres, qui y sont assimilés à cet égard, pour autant que les lois des deux pays permettent l'extradition de ce chef;

13° faux en écriture et usage fait à dessein de l'écriture fausse ou falsifiée;

14° faux serment;

15° corruption de fonctionnaires publics, concussion, détour-

nement commis par des fonctionnaires ou par ceux qui sont considérés comme tels;

16° incendie allumé à dessein, lorsqu'il peut en résulter un danger commun pour des biens ou un danger de mort pour autrui; incendie allumé dans le dessein de se procurer ou de procurer à un tiers un profit illégal au détriment de l'assureur ou du porteur légal d'un contrat à la grosse;

17° destruction illégale commise à dessein d'un édifice appartenant en tout ou en partie à un autre ou d'un édifice ou d'une construction, lorsqu'il peut en résulter un danger commun pour des biens ou un danger de mort pour autrui;

18° actes de violence commis en public, à forces réunies, contre des personnes ou des biens;

19° le fait illégal commis à dessein de faire couler à fond, de faire échouer, de détruire, de rendre impropre à l'usage ou de détériorer un navire, lorsqu'il peut en résulter un danger pour autrui;

20° émeute et insubordination des passagers à bord d'un navire contre le capitaine et des gens de l'équipage contre leurs supérieurs;

21° le fait commis à dessein d'avoir mis en péril un convoi sur un chemin de fer;

22° vol;

23° escroquerie;

24° abus d'un blanc-seing;

25° détournement;

26° banqueroute frauduleuse.

Sont comprises dans les qualifications précédentes la tentative et la complicité.

Article 3.

Les infractions pour lesquelles l'extradition ne pourra pas être accordée. L'extradition n'aura pas lieu:

1° aussi longtemps que l'individu réclamé est poursuivi pour le même fait dans le pays, auquel l'extradition est demandée, ou si à raison de ce fait il y a été définitivement condamné, absous, acquitté ou gracié;

2° si, d'après le lois du pays auquel l'extradition est demandée, la presciption de l'action ou de la peine est acquise avant l'arrestation de l'individu réclamé, ou, l'arrestation n'ayant pas encore eu lieu, avant qu'il n'ait été cité devant le tribunal pour être entendu;

3° si la poursuite est réservée d'après la législation relative de l'Etat requis à ses propres tribunaux, pourvu que la poursuite y ait lieu dans un délai d'un an à partir du moment où l'Etat requis a été saisi de la demande d'extradition.

Article 4.

Ajournement de la remise des personnes extradées; la remise temporaire. Si l'individu réclamé est poursuivi ou subit une peine pour une infraction autre que celle qui a donné lieu à la demande d'extradition, son extradition ne sera accordée qu'après la fin de la poursuite dans le pays auquel l'extradition est demandée, et, en cas de condamnation, qu'après qu'il aura subi sa peine ou qu'il aura été gracié. Toutefois, afin de comparaître devant les tribunaux du pays requérant, un individu réclamé pourra être livré temporairement à la condition qu'il sera renvoyé aussitôt que la poursuite sera finie.

Article 5.

Limites du droit de l'extradition. Il est expressément stipulé que l'individu extradé ne pourra être ni poursuivi ni puni, dans le pays auquel l'extradition a été accordée, pour un fait punissable quelconque non prévu par la présente Convention et antérieur à son extradition, et, sans le consentement de celui qui a accordé l'extradition, ni poursuivi ni puni pour un fait prévu par la présente Convention et antérieur à son extradition autre que celui, ayant motivé l'extradition, ni extradé à un Etat tiers, à moins qu'il n'ait eu en tout cas la pleine liberté de quitter de nouveau le pays susdit pendant un mois après avoir été jugé, et, en cas de condamnation, après avoir subi sa peine ou après avoir été gracié.

Les individus condamnés pour des faits auxquels, d'après la législation de l'Etat requérant, est applicable la peine de mort, ne seront extradés qu'à la condition que la dite peine ne leur sera pas infligée.

Article 6.

Délits politiques et connexes. Aucune personne ne sera livrée si le délit pour lequel l'extradition est demandée, est considéré par la partie requise comme un délit politique ou un fait connexe à un semblable délit.

Article 7.

Demande d'extradition. L'extradition sera demandée par la voie diplomatique et ne sera accordée que sur la production de l'original ou d'une expédition authentique, soit d'un jugement de condamnation, soit d'une ordonnance de mise en accusation ou de renvoi devant la justice répressive avec mandat d'arrêt, délivré dans les formes prescrites par la législation relative de l'Etat qui fait la demande, et indiquant suffisamment le fait dont il s'agit ainsi que la date et le lieu où l'infraction a été commise, pour mettre l'Etat requis à même de juger s'il constitue, d'après sa législation, un cas prévu par la présente Convention, ainsi que la disposition pénale qui lui est applicable. Dans la mesure du possible il y sera joint le signalement de la personne réclamée, sa photographie et d'autres données, pouvant servir à établir son identité.

Article 8.

Explications complémentaires. Lorsqu'il y a doute sur la question de savoir si la demande d'extradition est de nature à être accordée d'après la présente Convention, des explications pourront être demandées à l'Etat requérant et la décision pourra être ajournée, jusqu'à ce que des explications aient été fournies qui dissipent ce doute.

L'individu arrêté pourra être libéré, si ces explications n'ont pas été données à l'Etat requis dans le délai raisonnable qu'il a fixé. Ce délai pourra, sur demande motivée, être prolongé.

En aucun cas l'Etat requérant ne pourra être tenu à produire la preuve de la culpabilité de l'individu réclamé.

Article 9.

Arrestation provisoire. En attendant la demande d'extradition par la voie diplomatique, l'arrestation provisoire de l'individu, dont l'extradition peut être requise aux termes de la présente Convention, pourra être demandée:

du côté des Pays-Bas par tout officier de justice ou tout juge d'instruction (juge commissaire);

du côté de la République Tchécoslovaque par les tribunaux, les parquets, les autorités pour la sécurité publique et les chefs de maisons de réclusion.

L'arrestation provisoire est soumise aux formes et aux règles prescrites par la législation du pays auquel la demande est faite.

Article 10.

L'étranger arrêté provisoirement aux termes de l'article précédent pourra, à moins que son arrestation ne doive être maintenue pour un autre motif que celui de la demande d'extradition, être mis en liberté, si dans le délai de vingt jours à compter du jour où l'arrestation provisoire a eu lieu, la demande d'extradition par la voie diplomatique, avec remise des documents prescrits par la présente Convention, n'a pas été faite.

Article 11.

Demande d'extradition présentée par plusieurs Etats. Si l'individu dont l'extradition est demandée, en vertu des dispositions de la présente Convention, par l'une des Parties Contractantes, est en même temps réclamé par un ou plusieurs autres Etats, il appartiendra à l'Etat requis de décider auquel des Etats requérants sera donnée la préférence. Si l'Etat, dont l'individu réclamé est ressortissant ou si l'Etat sur le territoire duquel l'infraction a été commise, ne se trouve pas parmi les Etats requérants, l'Etat requis pourra l'informer des réclamations faites par les autres Etats, en leur fixant un délai raisonnable pour faire connaître, s'ils entendent également demander l'extradition.

Article 12.

Délai d'exécution de l'extradition. Si l'extradition a été accordée, l'Etat requérant sera tenu de se faire délivrer l'individu réclamé dans un délai de soixante jours à compter du jour où son représentant diplomatique dans l'Etat requis aura reçu l'avis constatant que l'extradition peut être effectuée immédiatement.

Passé ce délai l'individu pourra être mis en liberté.

Artikel 3.

Misdrijven waarvoor uitlevering niet kan worden toegestaan. De uitlevering zal niet plaats hebben:

1°. zoolang de opgeëischte persoon voor hetzelfde feit vervolgd wordt in het land waaraan de uitlevering wordt gevraagd, of indien hij, wegens dat feit, er onherroepelijk is veroordeeld, ontslagen van rechtsvervolging, vrijgesproken of gegratieerd;

2°. indien, naar de wetten van het land waaraan de uitlevering wordt gevraagd, verjaring is ingetreden ten aanzien van de vervolging of van de straf vóór de inhechtenisneming van de opgeëischte persoon, of, indien de inhechtenisneming nog niet heeft plaats gehad, vóórdat deze is opgeroepen om voor de rechtbank te worden gehoord;

3°. indien de vervolging, naar de betrekkelijke wetgeving van den aangezochten Staat, aan zijne eigen rechtbanken is voorbehouden mits de vervolging er plaats hebbe binnen een jaar te rekenen van het oogenblik af waarop de aangezochte Staat de aanvrage om uitlevering ontvangen heeft.

Artikel 4.

Uitstel van de overgave van uit te leveren personen; tijdelijke uitlevering. Indien de opgeëischte persoon vervolgd wordt of straf ondergaat wegens een ander misdrijf dan hetwelk tot de aanvrage om uitlevering geleid heeft, zal zijne uitlevering niet worden toegestaan dan na afloop der vervolging, ingesteld in het land waaraan de uitlevering wordt gevraagd en, ingeval van veroordeeling, nadat hij zijn straf zal hebben ondergaan of hem daarvan gratie zal zijn verleend. Nochtans zal een opgeëischt persoon, ten einde voor den rechter van het aanvragende land te verschijnen, tijdelijk kunnen worden overgeleverd onder gehoudenheid dat hij zal worden teruggezonden zoodra de vervolging geëindigd is.

Artikel 5.

Grenzen van het recht van uitlevering. Uitdrukkelijk wordt bepaald dat de uitgeleverde persoon niet zal mogen worden vervolgd noch gestraft in het land waaraan de uitlevering is toegestaan, wegens eenig strafbaar feit niet in het tegenwoordig verdrag voorzien en vóór zijne uitlevering gepleegd, noch, zonder de toestemming der Regeering die de uitlevering heeft toege-

staan, vervolgd of gestraft wegens een feit voorzien in het tegenwoordig verdrag en vóór zijne uitlevering gepleegd anders dan dat waarvoor de uitlevering heeft plaats gehad, noch uitgeleverd aan een derden Staat, tenzij hij in elk geval volle vrijheid gehad hebbe het eerstgenoemde land weder te verlaten gedurende een maand nadat de tegen hem ingestelde vervolging zal zijn afgeloopen en hij, ingeval van veroordeeling de hem opgelegde straf zal hebben ondergaan of hem daarvan gratie zal zijn verleend.

Personen die veroordeeld zijn wegens feiten waarop, naar de wetgeving van den aanvragenden Staat, de doodstraf toepasselijk is, zullen alleen uitgeleverd worden op voorwaarde, dat die straf ten aanzien van hen noch zal worden uitgesproken noch zal worden ten uitvoer gelegd.

Artikel 6.

Politieke misdrijven en daarmede samenhangende misdrijven. Niemand zal worden uitgeleverd indien het misdrijf waarvoor de uitlevering wordt gevraagd door de aangezochte partij beschouwd wordt als een politiek misdrijf of als een met zulk een misdrijf samenhangend feit.

Artikel 7.

Aanvraag om uitlevering. De uitlevering zal worden aangevraagd langs diplomatieken weg en alleen toegestaan worden op vertoon van het oorspronkelijke of van een gewaarmerkt afschrift hetzij van een vonnis van veroordeeling, hetzij van een beschikking tot in staat van beschuldiging stelling of van eene beschikking waarbij rechtsingang is verleend met bevel tot gevangenneming, afgegeven in de vormen voorgeschreven door de desbetreffende wetgeving van den Staat, die de aanvrage doet, en waarbij het feit waarvan sprake is alsmede de datum en de plaats waar het is gepleegd op zoodanige wijze wordt omschreven dat de aangezochte Staat in staat zij te beoordeelen of het, volgens zijne wetgeving, een geval daarstelt in het tegenwoordig verdrag voorzien, alsmede vermeldende de op het feit toepasselijke strafbepaling. Voorzoover mogelijk zal er aan toegevoegd worden het signalement van de opgeëischte persoon, zijn portret en andere gegevens die tot vaststelling van zijne identiteit kunnen dienen.

Artikel 8.

Aanvullende uiteenzettingen. Indien er twijfel bestaat aangaande de vraag of eene uitleveringsaanvraag naar dit verdrag kan worden toegestaan, kunnen uiteenzettingen worden gevraagd aan den aanvragenden Staat en de beslissing kan worden uitgesteld totdat uiteenzettingen zijn gegeven die dien twijfel doen verdwijnen.

De aangehouden persoon kan in vrijheid gesteld worden, indien die uiteenzettingen aan den aangezochten Staat niet zijn gegeven binnen den door dezen gestelden redelijken termijn. Deze termijn kan, op met redenen omkleed verzoek verlengd worden.

In geen geval kan de aanvragende Staat verplicht worden het bewijs te leveren van de schuld van den opgeëischten persoon.

Artikel 9.

Voorloopige aanhouding. In afwachting van de aanvrage om uitlevering langs diplomatieken weg, zal de voorloopige aanhouding van den persoon wiens uitlevering volgens het tegenwoordig verdrag kan gevraagd worden, kunnen worden verzocht:

van de zijde van Nederland door elken officier van Justitie of elken rechter van instructie (rechter-commissaris);

van de zijde van de Tsjechoslowaaksche Republiek door rechtbanken, de parketten, de overheid belast met de openbare veiligheid en de hoofden van huizen van bewaring.

Artikel 10.

De volgens het voorgaande artikel voorloopig aangehouden vreemdeling kan, tenzij zijne aanhouding moet worden gehandhaafd om eene andere reden dan die der aanvraag om uitlevering, in vrijheid gesteld worden, indien binnen twintig dagen van den dag af waarop de voorloopige aanhouding is geschied, de aanvraag om uitlevering langs den diplomatieken weg, met overlegging van de door dit verdrag voorgeschreven stukken, niet is gedaan.

Artikel 11.

Aanvraag om uitlevering gedaan door verscheiden Staten. Indien de persoon waarvan de uitlevering is gevraagd door een der Verdragsluitende Partijen, krachtens de bepalingen van dit

verdrag, tegelijkertijd door een of meer andere Staten wordt opgeëischt, zal de aangezochte Staat het recht hebben te beslissen aan welken der aanvragende Staten de voorkeur zal worden gegeven. Wanneer de Staat waartoe de opgeëischte persoon behoort of de Staat op welks grondgebied het misdrijf is begaan, niet bij de aanvragende Staten is, kan de aangezochte Staat dien kennis geven van de aanvragen door de andere Staten gedaan, met bepaling van een redelijken termijn binnen welken zij kunnen te kennen geven of zij eveneens de uitlevering willen vragen.

Artikel 12.

Termijn voor uitvoering van de uitlevering. Indien de uitlevering is toegestaan, zal de aanvragende Staat gehouden zijn zich de opgeëischte persoon te doen uitleveren binnen zestig dagen van den dag af waarop zijn diplomatieke vertegenwoordiger in den aangezochten Staat bericht zal hebben ontvangen dat de uitlevering onmiddellijk kan geschieden.

Na dezen termijn kan de persoon in vrijheid worden gesteld.

Artikel 13.

Uitlevering in doorvoer. De doorvoer over het grondgebied van een der Verdragsluitende Staten, van een door een derde Mogendheid aan de andere Partij uit te leveren persoon niet behoorende tot het land aan hetwelk de doorvoer is verzocht, zal worden toegestaan op het eenvoudig vertoon hetzij van het oorspronkelijke hetzij van een gewaarmerkt afschrift, van een der stukken genoemd in art. 7, mits het feit, waarop de uitlevering gegrond is, in het tegenwoordig verdrag vermeld zij en niet valle onder de bepalingen van de artikelen 3 en 6 en mits de doorvoer wat het geleide betreft, geschiede met medewerking van beambten van het land dat den doorvoer over zijn grondgebied heeft toegestaan.

Artikel 14.

Uitlevering van overtuigingsstukken. De stukken van overtuiging die in bezit van den opgeëischten persoon zijn gevonden en in beslag genomen, zullen aan den aanvragenden Staat worden afgestaan, als de bevoegde autoriteit van den aangezochten Staat de afgifte er van gelast heeft.

HOOFDSTUK II.

Rechterlijke bijstand in strafzaken.

Artikel 15.

Algemeene bepalingen. In strafzaken zullen de Verdragsluitende Partijen elkaar wederkeerig, op langs den diplomatieken weg gedane aanvraag, binnen de door de wet gestelde grenzen rechterlijken bijstand verleenen. Zij zullen met name tot eene strafprocedure behoorende akten doen beteekenen aan personen die zich op haar gebied bevinden, overgaan tot handelingen van instructie zooals verhoor van getuigen en deskundigen en tot gerechtelijke vaststelling en zij zullen elkander wederkeerig gerechtelijke akten en overtuigingsstukken tijdelijk afstaan onder de verplichting ze binnen den kortst mogelijken tijd terug te zenden.

Aan het verzoek om rechterlijken bijstand in strafzaken zal gevolg worden gegeven met inachtneming van de wetten van den Staat op welks grondgebied de gevraagde handeling van instructie zal plaats hebben. Niettemin zal, op uitdrukkelijk verzoek van de aanvragende autoriteit, een bijzondere vorm kunnen worden toegepast, mits deze niet verboden zij bij de wet van den aangezochten Staat. De desbetreffende processen-verbaal zullen niet worden vertaald in de ambtelijke taal van den aanvragenden Staat.

De rechterlijke bijstand in strafzaken kan geweigerd worden in de gevallen waarin, volgens de bepalingen van de artikelen 2, 3 en 6 van dit verdrag, geen verplichting zou bestaan om de uitlevering van de vervolgde persoon toe te staan.

Artikel 16.

Hooren van getuigen en deskundigen. Wanneer tijdens de berechting van een gemeen misdrijf eene der Regeeringen het hooren van getuigen en deskundigen die zich in den anderen Staat bevinden, noodig oordeelt, zal daartoe eene rogatoire commissie langs diplomatieken weg gezonden worden en zal daaraan gevolg gegeven worden met inachtneming der wetten van het land, waar de getuigen of de deskundigen zullen worden uitgenoodigd te verschijnen. Echter zal, in spoedeischende gevallen, eene rogatoire commissie rechtstreeks door de rechterlijke overheid van den eenen Staat aan de rechterlijke overheid van den anderen Staat gezonden kunnen worden.

Artikel 17.

Oproeping en verschijning van personen van den anderen verdragsluitenden Staat. Indien, in eene strafzaak een gemeen misdrijf betreffende, de persoonlijke verschijning van een getuige of een deskundige in het andere land noodig is of verlangd wordt, zal zijne Regeering hem verzoeken aan de tot hem te richten uitnoodiging gevolg te geven en, ingeval hij daaraan voldoet, zullen hem reis- en verblijfkosten worden toegekend volgens de tarieven en reglementen van kracht in het land, waar het verhoor zal moeten plaats hebben, behoudens het geval dat de aanvragende Regeering het noodig zal achten hoogere schadevergoeding aan den getuige of deskundige toe te kennen.

Een getuige of deskundige, van welke nationaliteit ook, die in een van beide Staten opgeroepen, vrijwillig voor de rechters van den anderen Staat verschijnt, zal aldaar niet kunnen worden vervolgd of aangehouden wegens vroeger door hem begane strafbare feiten of tegen hem uitgesproken strafrechtelijke veroordeelingen, zelfs niet onder voorwendsel van medeplichtigheid aan de feiten die het onderwerp uitmaken van het geding, waarin hij als getuige of deskundige optreedt.

Deze persoon zal evenwel niet langer van dit voorrecht genieten als hij niet uit eigen beweging het grondgebied van den aanvragenden Staat verlaat binnen drie dagen na het oogenblik waarop volgens verklaring van het Gerecht, zijne tegenwoordigheid voor de gerechtelijke instructiën niet meer noodig is.

Artikel 18.

Wanneer in eene strafzaak een gemeen misdrijf betreffende, de confrontatie van misdadigers, gedetineerd in den anderen Staat, of wel de mededeeling van overtuigingsstukken of van bescheiden, welke zich in handen bevinden der autoriteiten van het andere land, nuttig of noodig zal worden geoordeeld, zal de daartoe strekkende aanvraag langs diplomatieken weg geschieden en zal daaraan gevolg gegeven worden, tenzij er bijzondere redenen mochten bestaan die er zich tegen verzetten, en onder gehoudenheid tot terugzending van de misdadigers en van de stukken binnen den kortst mogelijken tijd.

Artikel 19.

Mededeeling van veroordeelingen en van uittreksels uit het strafregister. De beide Regeeringen verbinden zich elkander

wederkeerig, zonder vergoeding van kosten, mede te deelen alle veroordeelingen die in kracht van gewijsde zijn gegaan, betreffende strafbare feiten van allen aard, met uitzondering van overtredingen, uitgesproken door de Justitie van een der beide Staten tegen onderdanen van den anderen Staat.

Deze mededeeling zal geschieden door toezending, langs diplomatieken weg, aan de Regeering van het land waartoe de veroordeelde behoort, van een gewaarmerkt afschrift van of van een uittreksel uit de onherroepelijke beslissing of van een uittreksel uit het strafregister.

Artikel 20.

Kosten van rechterlijken bijstand in strafzaken. De wederzijdsche Regeeringen doen over en weder afstand van alle aanvrage om terugbetaling van de kosten van onderhoud, vervoer en andere, die binnen de grenzen van haar wederzijdsch grondgebied, zouden kunnen voortvloeien uit de uitlevering van verdachten, in staat van beschuldiging gestelden of veroordeelden, evenals van die voortvloeiende uit de tenuitvoerlegging van rogatoire commissiën (met uitzondering van de kosten der deskundigen), uit het vervoer en de terugzending van misdadigers ter confrontatie en uit de toezending en de terugzending der overtuigingsstukken of der bescheiden.

Eene uitzondering maken de vergoedingen voor deskundig onderzoek van welken aard ook, evenals de kosten veroorzaakt door den doorvoer, alsmede de kosten die zouden kunnen voortvloeien uit het verzoek om eenen bijzonderen vorm van procedure te gebruiken overeenkomstig artikel 15 van dit verdrag.

Ingeval het vervoer over zee verkieselijk geacht mocht worden, zal de uit te leveren persoon worden overgebracht naar de haven, aan te wijzen door den diplomatieken of consulairen agent van den aanvragenden Staat, op welks kosten hij zal worden ingescheept.

HOOFDSTUK III.

Algemeene bepalingen.

Artikel 21.

De taal die gebruikt zal worden. De bescheiden die in de zaken bedoeld door dit verdrag worden overgelegd, zullen

worden opgemaakt in de Fransche taal of vergezeld gaan van eene ambtelijke vertaling in die taal.

Artikel 22.

De bepalingen van het tegenwoordig verdrag zullen eveneens toepasselijk zijn op Nederlandsch-Indië, Suriname en Curaçao, behoudens inachtneming van de bepalingen die later zullen worden vastgesteld bij tusschen de beide Staten te wisselen nota's en waarvan de noodzakelijkheid zou kunnen voortvloeien uit de in die overzeesche gebieden van kracht zijnde wetgeving.

De wijze waarop aanvragen voorzien bij dit verdrag en uitgaande van de overheden van die gebieden of tot hen gericht, zullen geschieden, zal eveneens bij die nota's worden geregeld. Met afwijking van art. 10 zal de termijn voor de invrijheidstelling drie maanden zijn.

Artikel 23.

Dit verdrag zal worden bekrachtigd en de bekrachtigingsoorkonden zullen worden uitgewisseld te 's-Gravenhage binnen een termijn van twee maanden of zoo mogelijk eerder.

Het zal eerst in werking treden op den twintigsten dag na dien der uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden.

Het zal eerst in werking treden in de gebieden van het Koninkrijk der Nederlanden, gelegen buiten Europa en bedoeld in artikel 22 op den datum vast te stellen in de volgens dat artikel te wisselen nota's.

Artikel 24.

Elk der Verdragsluitende Partijen zal te allen tijde dit verdrag kunnen opzeggen door de andere Partij zes maanden tevoren met haar voornemen in kennis te stellen.

Ten blijke waarvan de wederzijdsche Gevolmachtigden dit verdrag hebben geteekend en van hun zegels voorzien.

Gedaan in tweevoud te Praag, den vierden December 1931.

(L.S.) Hendrik Muller.

(L.S.) Edvard Beneš.

Procès-verbal.

Les soussignés se sont réunis au Ministère des Affaires Etrangères à La Haye pour échanger les actes de ratifications sur la convention d'extradition et d'assistance judiciaire en matière pénale, conclue entre les Pays-Bas et la Tchécoslovaquie, et signée à Prague, le 4 décembre 1931.

Au moment de procéder à l'accomplissement de cette formalité, ils constatent:

1° que le délai prescrit à l'article 23 pour l'échange de ces actes n'a pu être observé;

2° que leurs Gouvernements sont d'accord pour autoriser que cet échange ait lieu à une date ultérieure.

Se prévalant de cette autorisation et s'étant communiqué les instruments de ratifications, trouvés exacts et concordants, ils en ont opéré l'échange.

En foi de quoi a été dressé le présent procès-verbal que les soussignés ont revêtu de leurs signatures.

Fait, en double, à La Haye, le 29 avril 1932.

Le ministre des affaires étrangères de Sa Majesté la Reine des Pays-Bas,

BEELAERTS VAN BLOKLAND.

L'envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République Tchécoslovaque,

MIROSLAV PLESINGER BOŽINOV.

VERTALING.

Proces-verbaal.

De ondergeteekenden zijn op het Ministerie van Buitenlandsche Zaken te 's-Gravenhage bijeengekomen om de akten van bekrachtiging uit te wisselen van het tusschen Nederland en Tsjechoslowakije gesloten en op 4 December 1931 te Praag geteekende verdrag betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken.

Op het oogenblik van de vervulling van deze formaliteit, stellen zij vast:

1°. dat de termijn, in artikel 23 voorgeschreven voor de uitwisseling van die akten, niet is kunnen worden in acht genomen;

2°. dat hunne Regeeringen zijn overeengekomen machtiging te verleenen om die uitwisseling op een lateren datum te doen geschieden.

Krachtens die machtiging, en na elkander de akten van bekrachtiging te hebben medegedeeld, welke juist en overeenstemmend zijn bevonden, zijn zij tot de uitwisseling ervan overgegaan.

Ter oorkonde waarvan dit proces-verbaal is opgemaakt, dat de ondergeteekenden van hun handteekeningen hebben voorzien.

Gedaan, in dubbel, te 's-Gravenhage, 29 April 1932.

De minister van buitenlandsche zaken van Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden,

BEELAERTS VAN BLOKLAND.

De buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Tsjechoslowakije,

MIROSLAV PLESINGER BOŽINOV.

Article 13.

Extradition en transit. Le transit, à travers le territoire de l'un des Etats contractants, d'un individu livré par une tierce puissance à l'autre Partie et n'appartenant pas au pays du transit, sera accordé sur la simple production, en original ou en expédition authentique, de l'un des actes de procédure mentionnés à l'article 7, pourvu que le fait servant de base à l'extradition soit compris dans la présente Convention et ne rentre pas dans les prévisions des articles 3 et 6, et que le transport ait lieu, quant à l'escorte avec le concours de fonctionnaires du pays qui a autorisé le transit sur son territoire.

Article 14.

Extradition des objets à conviction. Les objets à conviction saisis en la possession de l'individu réclamé seront livrés à l'Etat requérant, si l'autorité compétente de l'Etat requis en a ordonné la remise.

CHAPITRE II.

Assistance judiciaire en matière pénale.

Article 15.

Dispositions générales. En matière pénale les Parties Contractantes se prêteront réciproquement sur demande faite par voie diplomatique dans les limites légales assistance judiciaire. Elles feront notamment signifier les actes de procédure pénale à des personnes se trouvant sur leur territoire, procèderont aux actes d'instruction tels que l'audition des témoins et des experts et la constatation judiciaire et elles se prêteront réciproquement les actes judiciaires et les pièces à conviction sous l'obligation de les renvoyer dans le plus bref délai possible.

Il sera donné suite à la demande d'assistance judiciaire en matière pénale en observant les lois de l'Etat sur le territoire duquel l'acte d'instruction demandé doit avoir lieu. Néanmoins sur demande expresse de l'autorité requérante, on pourra appliquer une forme spéciale, à condition qu'elle ne soit pas interdite par les lois de l'Etat requis. Les procès-verbaux y relatifs ne seront pas traduits dans la langue officielle de l'Etat requérant.

L'assistance judiciaire en matière pénale peut être refusée dans les cas, où, d'après les dispositions des articles 2, 3 et 6 de

la présente Convention, il n'y aurait pas obligation d'accorder l'extradition de la personne poursuivie.

Article 16.

Audition des témoins et des experts. Lorsque, dans la poursuite d'une cause pénale non politique, un des Gouvernements jugera nécessaire l'audition des témoins et des experts, se trouvant dans l'autre Etat, une commission rogatoire sera envoyée à cet effet par la voie diplomatique, et il y sera donné suite. en observant les lois du pays, où les témoins ou les experts seront invités à comparaître. En cas d'urgence toutefois une commission rogatoire pourra être directement adressée par l'autorité judiciaire dans l'un des Etats à l'autorité judiciaire dans l'autre Etat.

Article 17.

Citation et comparution des personnes de l'autre Etat contractant. Si dans une cause pénale non-politique la comparution personnelle d'un témoin ou d'un expert dans l'autre pays est nécessaire ou désirée, son Gouvernement l'engagera à se rendre à l'invitation qui lui sera faite et, en cas de consentement, il lui sera accordé des frais de voyage et de séjour d'après les tarifs et règlements en vigueur dans le pays où l'audition devra avoir lieu, sauf le cas où le Gouvernement requérant estimera devoir allouer au témoin où à l'expert une plus forte indemnité.

Aucun témoin ou expert, quelle que soit sa nationalité, qui, cité dans l'un des deux pays, comparaîtra volontairement devant les juges de l'autre pays, ne pourra y être poursuivi ou détenu pour des faits ou condamnations criminels antérieurs, ni sous prétexte de complicité dans les faits objets du procès où il figurera comme témoin ou expert.

Cette personne perdra toutefois cet avantage si elle ne quitte pas de son propre gré le territoire de l'Etat requérant dans les trois jours du moment où, d'après la déclaration du Tribunal, sa présence devant les instances judiciaires n'y était plus nécessaire.

Article 18.

Lorsque dans une cause pénale non-politique la confrontation

de criminels, détenus dans l'autre Etat, ou bien la communication de pièces de conviction ou de documents, qui se trouveraient entre les mains des autorités de l'autre pays, sera jugé utile ou nécessaire, la demande en sera faite par la voie diplomatique, et l'on y donnera suite à moins de considérations spéciales qui s'y opposent, et sous l'obligation de renvoyer les criminels et les pièces dans le plus bref délai possible.

Article 19.

Communication des sentences des condamnations et des casiers judiciaires. Les deux Gouvernements s'engagent à se communiquer réciproquement, et sans restitution de frais toutes les sentences de condamnations ayant obtenu force de chose jugée, par rapport à des faits punissables de toute sorte, à l'exception des contraventions, prononcées par la Justice d'un des deux Etats contre des ressortissants de l'autre Etat.

Cette communication sera effectuée moyennant l'envoi, par la voie diplomatique, au Gouvernement du pays, auquel appartient le condamné, d'une expédition authentique ou d'un extrait de la décision définitive ou d'un extrait de casier judicaire.

Article 20.

Frais d'assistance judiciaire en matière pénale. Les Gouvernements respectifs renoncent de part et d'autre à toute réclamation pour la restitution des frais d'entretien, de transport et autres, qui pourraient résulter dans les limites de leurs territoires respectifs, de l'extradition des prévenus, accusés ou condamnés, ainsi que de ceux résultant de l'exécution des commissions rogatoires (non compris les frais des experts), du transport et du renvoi des criminels à confronter, et de l'envoi et de la restitution des pièces de conviction ou des documents.

Font exception les indemnités pour les expertises de toute nature, de même que les frais occasionnés par le transit, ainsi que les frais qui pourraient résulter de la demande d'emploi d'une forme spéciale de la procédure conformément à l'article 15 de la présente Convention.

Au cas où le transport par mer serait jugé préférable, l'individu à extrader sera conduit au port que désignera l'agent diplomatique ou consulaire du Gouvernement requérant, aux frais duquel il sera embarqué.

CHAPITRE III.

Dispositions communes.

Article 21.

Langue à employer. Les documents produits dans les affaires visées par la présente Convention seront rédigés dans la langue française ou accompagnés d'une traduction officielle dans cette langue.

Article 22.

Les stipulations de la présente Convention seront applicables également aux Indes Néerlandaises, au Surinam et à Curaçao, sauf l'observation des dispositions à établir ultérieurement par des notes à échanger entre les deux Etats et dont la nécessité pourrait s'imposer par la législation en vigueur dans ces territoires d'outre-mer.

Les modalités des demandes prévues par la présente Convention et émanant des autorités de ces territoires ou adressées à celles-ci, seront également réglées par ces notes. Par dérogation à l'article 10 le délai pour la mise en liberté sera de trois mois.

Article 23.

La présente Convention sera ratifiée et les ratifications en seront échangées à La Haye dans le délai de deux mois ou plus tôt si faire se peut.

Elle ne sera exécutoire qu'à dater du vingtième jour après celui de l'échange des ratifications.

Elle ne sera exécutoire dans les territoires du Royaume des Pays-Bas, situés hors de l'Europe, visés à l'article 22, qu'à la date à fixer dans les notes à échanger selon cet article.

Article 24.

Chacune des Parties Contractantes pourra en tout temps dénoncer la présente Convention, en prévenant l'autre Partie de son intention six mois à l'avance.

En foi de quoi les Plénipotentiaires respectifs ont signé la présente Convention et y ont apposé leurs sceaux.

Fait en double expédition à Prague, le quatre décembre 1931.

(L.S.) HENDRIK MULLER.

(L.S.) EDVARD BENEŠ.

VERTALING.

VERDRAG
betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken tusschen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Tsjechoslowakije.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden

en

de President der Republiek Tsjechoslowakije

in gemeenschappelijk overleg overeengekomen zijnde een verdrag te sluiten voor uitlevering van misdadigers, uitlevering ten doorvoer en rechterlijken bijstand in strafzaken;

hebben te dien einde tot Hunne Gevolmachtigden benoemd, te weten:

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden:

den heer HENDRIK MULLER VAN WERENDYCKE, doctor in de wijsbegeerte, doctor honoris causa in de rechten, HoogstDerzelver buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister,

de President van de Republiek Tsjechoslowakije:

den heer EDVARD BENEŠ, Minister van Buitenlandsche Zaken,

die, nadat zij elkander hunne wederzijdsche volmachten hebben medegedeeld en in goede orde hebben bevonden, omtrent de volgende artikelen zijn overeengekomen:

HOOFDSTUK I.

Uitlevering van misdadigers.

Artikel 1.

De Verdragsluitende Partijen verbinden zich, volgens de regelen bij de volgende artikelen vastgesteld, aan elkander uit te

leveren de personen die veroordeeld of verdacht zijn terzake van een der in artikel 2 vermelde feiten, gepleegd buiten het grondgebied van den Staat aan welken de uitlevering wordt gevraagd, indien het gepleegde feit, naar de desbetreffende wetgeving van den aangezochten Staat, eveneens valt onder de hierna vermelde strafbare feiten, met uitzondering van overtredingen. Indien evenwel het aan de uitleveringsaanvraag ten grondslag liggende feit begaan is buiten het grondgebied van den aanvragenden Staat, zal aan deze aanvrage slechts gevolg worden gegeven wanneer de betrekkelijke wetgeving van den aangezochten Staat vervolging van dezelfde feiten buiten zijn grondgebied begaan, toelaat.

De Verdragsluitende Partijen behouden zich het recht voor de uitlevering van onderdanen van een derden Staat te weigeren, indien die Staat in oorlog is met den aanvragenden Staat.

De Verdragsluitende Partijen leveren elkander in geen geval hun eigen onderdanen uit.

Artikel 2.

Misdrijven waarvoor uitlevering zal worden toegestaan. De strafbare feiten die aanleiding kunnen geven tot eene uitleveringsaanvraag, zijn de volgende:

1°. *a*) aanslag tegen het leven of de vrijheid van den Koning, van de regeerende Koningin, van den Regent, van den President van de Republiek of van een ander Hoofd van een bevrienden Staat, of een aanslag ondernomen met het oogmerk hem tot regeeren ongeschikt te maken;

b) aanslag tegen het leven of de vrijheid van de niet-regeerende Koningin, den vermoedelijken troonopvolger of van een lid van het Vorstelijk Huis;

2°. doodslag of moord, kinderdoodslag of kindermoord;

3°. bedreigingen, schriftelijk en onder eene bepaalde voorwaarde gedaan, voorzoover de wetten der beide landen op dien grond uitlevering toelaten;

4°. het opzettelijk veroorzaken van de afdrijving der vrucht van eene vrouw door haar zelve of door anderen;

5°. opzettelijk met voorbedachten rade toegebrachte slagen of verwondingen, die eene klaarblijkelijk ongeneeslijke ziekte,

eene voortdurende ongeschiktheid tot persoonlijken arbeid, het verlies van het algeheel gebruik van een lichaamsdeel, een zware verminking of den dood zonder dien te hebben willen veroorzaken, ten gevolge hebben;

6°. verkrachting; feitelijke aanranding van de eerbaarheid; het feit van buiten echt vleeschelijke gemeenschap te hebben met een meisje of eene vrouw beneden den leeftijd van veertien jaren of met eene vrouw boven dien leeftijd, wanneer de schuldige weet dat zij in staat van bewusteloosheid of onmacht verkeert; ontuchtige handelingen, wanneer de schuldige weet dat de persoon met welke hij ze pleegt, in staat van bewusteloosheid of onmacht verkeert, of wanneer die persoon den leeftijd van veertien jaren niet heeft bereikt; opwekking van een persoon beneden dien leeftijd tot het plegen of dulden van ontuchtige handelingen of tot vleeschelijke gemeenschap met een derde buiten echt; ontucht gepleegd door een meerderjarig persoon met een minderjarige van hetzelfde geslacht; ontucht gepleegd met personen die onder de hoede of onder het gezag van den dader gesteld zijn; de handel in vrouwen en de handel in minderjarigen van het mannelijk geslacht;

7°. opwekking van minderjarigen tot ontucht en iedere daad welke ten doel heeft de ontucht van minderjarigen te begunstigen;

8°. dubbel huwelijk;

9°. oplichting, wegvoering, verberging, wegmaking of onderschuiving van een kind;

10°. oplichting of wegvoering van minderjarigen;

11°. het namaken of vervalschen van muntspeciën, muntpapier of bankbiljetten, met het oogmerk om die muntspeciën, dat muntpapier of die bankbiljetten als echt en onvervalscht uit te geven of te doen uitgeven, of het opzettelijk in omloop brengen van valsche of vervalschte muntspeciën, muntpapier of bankbiljetten; het uitgeven, in voorraad hebben of invoeren uit het buitenland van muntspeciën, muntpapier of bankbiljetten, met het oogmerk om die als echt en onvervalscht in omloop te brengen, hetzij dat de dader zelf het namaken of de vervalsching heeft gepleegd, hetzij dat hij wist op het oogenblik dat hij ze ontvangen heeft, dat zij valsch of vervalscht waren;

12° het namaken of vervalschen van van Rijkswege uitgegeven zegels en Rijksmerken of van te dezen opzichte daarmede gelijk te stellen zegels, voorzoover de wetten der beide landen uitlevering uit dien hoofde toelaten;

13°. valschheid in geschriften en het met opzet gebruik maken van het valsche of vervalschte geschrift;

14°. meineed;

15°. omkooping van openbare ambtenaren; knevelarij, verduistering door ambtenaren of daarmede gelijkgestelden;

16°. opzettelijke brandstichting, indien daarvan gemeen gevaar voor goederen of levensgevaar voor een ander te duchten is; brandstichting met het oogmerk om zich of een ander, ten nadeele van den verzekeraar of van den wettigen houder van een bodemerijbrief, wederrechtelijk te bevoordeelen;

17°. opzettelijke en wederrechtelijke vernieling van een gebouw hetwelk in zijn geheel of gedeeltelijk aan een ander toebehoort of van een gebouw of getimmerte, indien daarvan gemeen gevaar voor goederen of levensgevaar voor een ander te duchten is;

18°. openlijk geweld met vereenigde krachten tegen personen of goederen;

19°. het opzettelijk en wederrechtelijk doen zinken of doen stranden, vernielen, onbruikbaar maken of beschadigen van een schip, indien daarvan levensgevaar voor een ander te duchten is;

20°. muiterij en verzet van passagiers aan boord van een schip tegen den schipper en van mindere schepelingen jegens hunne meerderen in rang;

21°. het opzettelijk doen ontstaan van gevaar voor een spoortrein;

22°. diefstal;

23°. oplichting;

24°. misbruik van eene handteekening in blanco;

25°. verduistering;

26°. bedriegelijke bankbreuk.

Onder de voorgaande benamingen zijn begrepen de poging en de medeplichtigheid.

LÉGATION DES PAYS-BAS.

N°. 557.

Prague, le 22 mai 1934.

Monsieur le Ministre,

Le Gouvernement néerlandais, désirant arrêter, conformément aux articles 22 et 23 de la Convention d'extradition et d'assistance judiciaire en matière pénale, conclue à Prague le 4 décembre 1931, entre les Pays-Bas et la Tchécoslovaquie, les conditions auxquelles ladite Convention sera applicable aux territoires néerlandais situés hors de l'Europe, je me trouve autorisé à communiquer à Votre Excellence que ces conditions sont les suivantes:

Art. I. L'alinéa 2 de l'article 5 de la Convention d'extradition susnommée ne sera pas appliqué par rapport aux extraditions à accorder, aux termes de ladite Convention, par la Tchécoslovaquie à la suite de demandes émanant des territoires néerlandais d'outre-mer ou par les autorités de ces territoires à la suite de demandes faites de la part de la Tchécoslovaquie.

Art. II. Outre les individus visés à l'article 1er seront aussi livrés, dans les conditions dudit article, les individus condamnés ou prévenus aux Indes néerlandaises à raison des délits ci-après indiqués, mentionnés aux articles 438 à 441 et 445 à 449 du Code Pénal pour les Indes néerlandaises:

piraterie commise en pleine mer, dans les eaux territoriales, sur les rivières ou dans leurs embouchures;

pillage d'épaves;

l'acte de pourvoir pour son propre compte ou pour le compte d'autrui, à l'armement, au louage, à l'affrètement ou à l'assu-

Son Excellence Monsieur le Docteur
EDUARD BENEŠ, *Ministre des Affaires*
Etrangères, à Prague.

rance d'un navire en vue de l'employer pour commettre les délits précités;

l'acte de mettre un navire au pouvoir de pirates; l'acte commis par un passager de se rendre maître illégalement d'un navire et

l'acte commis par le capitaine de soustraire un navire aux propriétaires ou aux armateurs en vue de l'employer à son propre profit.

L'arrestation provisoire visée à l'article 9 peut être demandée, de la part des Indes néerlandaises, sauf par les autorités indiquées à l'article 9, par toute autorité compétente pour y ordonner l'arrestation provisoire („Hoofd eener Afdeeling" et „Magistraat").

Art. III. La Convention d'extradition conclue à Prague le 4 décembre 1931 entre le Royaume des Pays-Bas et la République Tchécoslovaque, telle que adaptée par le présent échange de notes, entrera en vigueur pour les territoires néerlandais situés hors de l'Europe trois mois après la date de la présente.

Je prie Votre Excellence de bien vouloir me faire savoir que le Gouvernement Tchécoslovaque accepte les conditions énumérées ci-dessus pour l'application aux territoires néerlandais d'outre-mer de la Convention susnommée.

Il est entendu que ma présente note et la réponse affirmative de Votre Excellence seront considérées comme constatant l'accord intervenu entre les deux Gouvernements en la matière.

Veuillez agréer, Monsieur le Ministre, l'assurance de ma plus haute considération.

HUYSSEN VAN KATTENDIJKE.

MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ
ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY.

N°. 67.249/II—5/34.

Praha, le 22 mai 1934.

Monsieur le Ministre,

Me référant à votre note de ce jour, je me permets de communiquer à Votre Excellence que le Gouvernement tchécoslovaque, désirant arrêter, conformément aux articles 22 et 23 de la Convention d'extradition et d'assistance judiciaire en matière pénale, conclue à Praha le 4 décembre 1931, entre la Tchécoslovaquie et les Pays-Bas, les conditions auxquelles ladite Convention sera applicable aux territoires néerlandais situés hors de l'Europe, est convenu avec le Gouvernement des Pays-Bas des conditions ci-après:

Article I. L'alinéa 2 de l'article 5 de la Convention d'extradition susnommée ne sera pas appliqué par rapport aux extraditions à accorder, aux termes de ladite Convention, par la Tchécoslovaquie à la suite des demandes émanant des territoires néerlandais d'outre-mer ou par les autorités de ces territoires à la suite de demandes faites de la part de la Tchécoslovaquie.

Article II. Outre les individus visés à l'article 1er de la Convention seront aussi livrés, dans les conditions dudit article, les individus condamnés ou prévenus aux Indes néerlandaises à raison des délits ci-après indiqués, mentionnés aux articles 438 à 441 et 445 à 449 du Code Pénal pour les Indes néerlandaises:

piraterie commise en pleine mer, dans les eaux territoriales, sur les rivières ou dans leurs embouchures;

pillage d'épaves;

Son Excellence Monsieur le chevalier G. H. W. M. HUYSSEN VAN KATTENDIJKE, *Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire à Praha.*

l'acte de pourvoir pour son propre compte ou pour le compte d'autrui, à l'armement, au louage, à l'affrètement ou à l'assurance d'un navire en vue de l'employer pour commettre les délits précités;

l'acte de mettre un navire au pouvoir de pirates; l'acte commis par un passager de se rendre maître illégalement d'un navire et

l'acte commis par le capitaine de soustraire un navire aux propriétaires ou aux armateurs en vue de l'employer à son propre profit.

L'arrestation provisoire visée à l'article 9 de la Convention peut être demandée, de la part des Indes néerlandaises, sauf par les autorités indiquées à l'article 9, par toute autorité compétente pour y ordonner l'arrestation provisoire („Hoofd eener Afdeeling" et „Magistraat").

Article III. La Convention d'extradition conclue à Praha le 4 décembre 1931 entre la République Tchécoslovaque et le Royaume des Pays-Bas, telle qu'elle est adaptée par le présent échange de notes, entrera en vigueur pour les territoires néerlandais situés hors de l'Europe trois mois après la date de la présente.

Il est entendu que la note de Votre Excellence et ma présente réponse seront considérées comme constatant l'accord intervenu entre les deux Gouvernements en la matière.

Veuillez agréer, Monsieur le Ministre, l'assurance de ma plus haute considération.

Pour le Ministre,

Dr. K. Krofta.

VERTALING.

NEDERLANDSCH GEZANTSCHAP.

N°. 557.

Praag, den 22 Mei 1934.

Mijnheer de Minister,

Daar de Nederlandsche Regeering, overeenkomstig de artikelen 22 en 23 van het Verdrag betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken, den 4en December 1931 tusschen Nederland en Tsjechoslowakije gesloten, de voorwaarden wenscht vast te stellen waaronder dat Verdrag toepasselijk zal zijn op de buiten Europa gelegen Nederlandsche gebieden, ben ik gemachtigd Uwer Excellentie mede te deelen dat die voorwaarden de volgende zijn:

Artikel I. De tweede alinea van artikel 5 van het bovengenoemde uitleveringsverdrag zal niet worden toegepast met betrekking tot uitleveringen die, volgens het gezegde Verdrag, door Tsjechoslowakije zullen worden toegestaan als gevolg van aanvragen afkomstig uit de Nederlandsche overzeesche gebieden of door de overheden van die gebieden naar aanleiding van aanvragen, die van de zijde van Tsjechoslowakije gedaan zijn.

Artikel II. Behalve de personen, bedoeld in artikel I, zullen ook worden uitgeleverd, onder de in dat artikel gestelde voorwaarden, de in Nederlandsch-Indië veroordeelde of verdachte personen wegens de hierna aangeduide misdrijven, vermeld in de artikelen 438 tot en met 441 en 445 tot en met 449 van het Strafwetboek voor Nederlandsch-Indië:

zeeroof gepleegd in open zee, in de territoriale wateren, op rivieren of in de mondingen daarvan;

Zijner Excellentie Dr. EDUARD BENEŠ,
Minister van Buitenlandsche Zaken te Praag.

strandroof;

het voor eigen of vreemde rekening uitrusten, verhuren, vervrachten of verzekeren van een vaartuig teneinde het te gebruiken om de voornoemde misdrijven te plegen;

het brengen van een vaartuig in de macht van zeeroovers; het zich wederrechtelijk, door een opvarende, meester maken van een vaartuig en

het onttrekken, door den schipper, van een vaartuig aan de eigenaars of de reeders, teneinde het ten eigen bate te gebruiken.

De voorloopige aanhouding bedoeld in artikel 9 kan, van Nederlandsch-Indische zijde, worden aangevraagd, behalve door de in artikel 9 aangegeven overheden, door elke overheid, die bevoegd is tot het aldaar gelasten van voorloopige aanhouding („Hoofd eener Afdeeling" en „Magistraat").

Artikel III. Het uitleveringsverdrag, gesloten te Praag den 4 December 1931 tusschen het Koninkrijk der Nederlanden en de Tsjechoslowaaksche Republiek, zal, zooals het is aangepast door deze notawisseling, voor de buiten Europa gelegen Nederlandsche gebieden in werking treden drie maanden na de dagteekening van deze nota.

Ik verzoek Uwer Excellentie mij wel te willen doen weten, dat de Tsjechoslowaaksche Regeering de hierboven opgenoemde voorwaarden aanvaardt voor de toepassing van het bovengenoemde Verdrag op de Nederlandsche overzeesche gebieden.

Het is wel verstaan, dat dit mijn onderhavig schrijven en het bevestigend antwoord van Uwe Excellentie beschouwd zullen worden de tusschen de beide Regeeringen ter zake tot stand gekomen overeenstemming vast te stellen.

Gelief, Mijnheer de Minister, de verzekering van mijne meeste hoogachting te aanvaarden.

HUYSSEN VAN KATTENDIJKE.

MINISTERIE VAN BUITENLANDSCHE
ZAKEN DER TSJECHOSLOWAAKSCHE
REPUBLIEK.

N°. 67.249/II-5/34.

Praag, 22 Mei 1934.

Mijnheer de Gezant,

Met verwijzing naar Uw schrijven van heden, veroorloof ik mij Uwer Excellentie mede te deelen, dat de Tsjechoslowaaksche Regeering, die, overeenkomstig de artikelen 22 en 23 van het Verdrag, betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken, den 4 December 1931 te Praag tusschen Tsjechoslowakije en Nederland gesloten, de voorwaarden wenscht vast te stellen waaronder dat Verdrag toepasselijk zal zijn op de buiten Europa gelegen Nederlandsche gebieden met de Nederlandsche Regeering omtrent de volgende voorwaarden is overeengekomen:

Artikel I. De tweede alinea van artikel 5 van het bovengenoemde uitleveringsverdrag zal niet worden toegepast met betrekking tot uitleveringen die, volgens het gezegde Verdrag, door Tsjechoslowakije zullen worden toegestaan als gevolg van aanvragen afkomstig uit de Nederlandsche overzeesche gebieden of door de overheden van die gebieden naar aanleiding van aanvragen, die van de zijde van Tsjechoslowakije gedaan zijn.

Artikel II. Behalve de personen, bedoeld in artikel I, zullen ook worden uitgeleverd, onder de in dat artikel gestelde voorwaarden, de in Nederlandsch-Indië veroordeelde of verdachte personen wegens de hierna aangeduide misdrijven, vermeld in de artikelen 438 tot en met 441 en 445 tot en met 449 van het Strafwetboek voor Nederlandsch-Indië:

Zijner Excellentie Ridder G. H. W. M. HUYSSEN VAN KATTENDIJKE, *Buitengewoon Gezant en Gevolmachtigd Minister te Praag.*

zeeroof gepleegd in open zee, in de territoriale wateren, op rivieren of in de mondingen daarvan;

strandroof;

het voor eigen of vreemde rekening uitrusten, verhuren, vervrachten of verzekeren van een vaartuig teneinde het te gebruiken om de voornoemde misdrijven te plegen;

het brengen van een vaartuig in de macht van zeeroovers; het zich wederrechtelijk, door een opvarende, meester maken van een vaartuig en

het onttrekken, door den schipper, van een vaartuig aan de eigenaars of de reeders, teneinde het ten eigen bate te gebruiken.

De voorloopige aanhouding bedoeld in artikel 9 kan, van Nederlandsch-Indische zijde, worden aangevraagd, behalve door de in artikel 9 aangegeven overheden, door elke overheid, die bevoegd is tot het aldaar gelasten van voorloopige aanhouding („Hoofd eener Afdeeling" en „Magistraat").

Artikel III. Het uitleveringsverdrag, gesloten te Praag den 4 December 1931 tusschen het Koninkrijk der Nederlanden en de Tsjechoslowaaksche Republiek, zal, zooals het is aangepast door deze notawisseling, voor de buiten Europa gelegen Nederlandsche gebieden in werking treden drie maanden na de dagteekening van deze nota.

Gelief, Mijnheer de Gezant, de verzekering van mijne meeste hoogachting te aanvaarden.

Voor den Minister,
Dr. K. Krofta.